

ného zákazu nemohl se žalovaný bezelstně domnívati, že má právo k stavbě vodovodu. Námitky obmyslnosti držby žalobce ani nevznesl a zákonný zákaz o sobě nevyklučuje bezelstnost držby. Rovněž netřeba se zabývati tím, zda je držba žalovaného nepravou z toho důvodu, že zůstala dráze utajena. Netřeba konečně ani zjišťovati, zda dráha věděla o vodovodu žalovaného a trpěla jej, či zda zůstal jí vodovod utajen. Je-li uvedenými zákonnými předpisy zakázána každá změna na tělese dráhy bez svolení ministerstva železnic jako úřadu dozorčího, je nabytí práv nebo držby na tomto tělese, pokud znamenají změnu na něm, považovati za zakázány, dokud dozorčí úřad nedal k tomu svolení a tedy neodstranil důsledky zákazu. Z toho důvodu není takto nabytá držba nebo právo na změnu v tělese dráhy předmětem ochrany právní, ježto zákon je zakazuje a tím je také vylučuje z právní ochrany z důvodů veřejných. Žalovaný a jeho předchůdci, neopatřivše si povolení dozorčího úřadu, nemohli tedy nabytí držby práva na vodovod, jehož položení znamená změnu v tělese dráhy. Není totiž sporu o tom, že průchod, kde vodovod je položen, jest železničním pozemkem, na němž se dráha provozuje a po němž trať skutečně vede. Nezáleží na tom, že vodovod je položen do průchodu, kudy vede veřejná cesta; stačí, že průchod ten vede trať dráhy a že se nad ním vykonává vozba. Také na tom nezáleží, že průchod je přístupným, a že tudy lze tedy na těleso dráhy vstupovati. To nebrání ovšem užívání tělesa dráhy průchodem k účelu, k němuž je průchod onen určen, ale nelze z toho vyvozovati, že v průchodu lze provést změny na tělese dráhy mimo onen účel. Ježto žalovaný a jeho předchůdci nabyli držby proti zákonnému zakazu, nepožívá jejich držba ochrany právní, není držbou podle práva a taková držba nemůže založiti vydržení práva. Proto držením třeba čtyřicetiletým žalovaný nemohl nabytí práva na vodovod.

Čís. 6007.

Manželský otec (státní zaměstnanec) jest povinen vydati dítěti drahotní přídavek, jež na ně pobírá, třebas mu již poskytoval výživné ze svého základního platu.

(Rozh. ze dne 5. května 1926, Rv I 346/26.)

Žalovaný železniční zřízenec dostal pro své odděleně žijící dítě 3.000 Kč přídavku. Žalobě, již se dítě domáhalo na žalovaném zaplacení tohoto přídavku, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Soud první stolice neposoudil po právní stránce věc správně. Jak vychází z nařízení a ze zákona o výplatě přídavku pro děti státním zaměstnancům z příčiny drahotních poměrů vyvolaných válkou (nařízení 32/1916, 9, 275, 472, 241, 248, 449/1917, 146, 210, 333/1918) a jak dále vychází ze zákona 394/1922 a ze zákonů v tomto zákoně uvedených a od roku 1918 vydaných, přísluší přídavek pro děti nikoliv dítěti, nýbrž poskytuje se jeho otci, státnímu zaměstnanci, jako zvýšení jeho požitků, aby mu byla umožněna

povinnost k výživě. Vychází to zejména z ustanovení § 6 odst. (5) a (6) zákona 394/1022, kde jest ustanoveno, že má se platiti za určitých okolností přídavek na děti otci, státnímu zaměstnanci, jen v té výši, kterou státní zaměstnanec skutečně platí pro své dítě třetím osobám. Správnost tohoto názoru vychází také z toho, že § 3 zákona 314/1920, (177/1924) ustanovuje, že přídavky na děti podléhají exekuci jen potud úplně, pokud se vede exekuce pro toto dítě za účelem vymáhání výživného proti státnímu zaměstnanci. Zejména poslední ustanovení dokazuje nejlépe, že přídavek na děti nepřísluší dítěti, nýbrž otci za účelem umožnění povinnosti výživného. Z těchto vývodů vyplývá, že dítě nemá nároku, aby mu otec postoupil přídavek na děti. Nárok dítěte proti otci opírá se jediné o zákonitou povinnost otce k výživě jeho manželského dítěte (§ 141 obč. zák.). Výši tohoto výživného určí opatrovnický soud v nesporném řízení. Samozřejmě běže při tom zřetel na výši přídávku pro děti, který otec bere. Na základě usnesení opatrovnického soudu lze, jak bylo shora uvedeno, vésti neobmezeně exekuci na přídavek pro děti a vymáhati zabavení a přikázání tohoto přídávku. **N e j v y š š í s o u d** obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Již před válkou, pokud se týče před tím, než zaměstnancům byly poskytovány drahotní přídavky, byl každý otec povinen, vyživovati své děti, ačkoliv platy zřízců nebyly odstupňovány podle rodinných poměrů, nýbrž byly stejně veliké, ať zřízenec měl zákonnou povinnost jiné osoby vyživovati nebo jí neměl. Válkou nastala změna potud, že se uznalo, že normální platy nestačí ani pro zaměstnance samé, tím méně pro rodinu, přiznány tedy přídavky odstupňované podle rodinných poměrů. Zaměstnavatel věděl, že zřízenec musí své děti vyživovati již z platu normálního, ale shledáváje, že částky, které takto může dětem poskytovati, nestačí k jejich výživě, vyměřil mu přídavek též pro ně. Tento přídavek měl tedy přímo určení, by se ho dostalo dětem, ne by si ho podržel otec sám, vždyť by mu nebyl býval dán, kdyby neměl děti, a by se jim ho dostalo kromě výživného, které jim otec byl povinen dávat již ze svého základního platu: je to tedy přídavek ve prospěch osoby třetí. Zaměstnavatel nevyhražoval si ovšem právo, přidržovati zřízence, by přídavek dával dětem (§ 881 obč. zák.), nýbrž ponechal to jim, by se ho na otci domáhali po případě pořadem práva (Sb. n. s. čís. 917, 927). Posuzuje-li se věc podle těchto zásad, jest zřejmo, že odvolací soud neposoudil věc po stránce právní správně.

Čís. 6008.

Byla-li fideikomisární substituce ohledně nemovitostí nařízena v první řadě zůstavitelovu synovi ve prospěch jeho manželských dětí, žijících v době substitučního nařízení, v druhé řadě pak těmto dětem pro případ, že by zemřely bez potomků, ve prospěch jiných dětí zůstavitelových nebo dětí těchto, žijících v době substitučního nápadu, nemovitost přešla